

BEROEPSBELANGEN

Wij lezen in het „Vlaamsche Geneeskundig Tijdschrift” van 25 Juni jl.:

NOG OVER HET NIEUWE WETSONTWERP OVER HOGER ONDERWIJS.

Ter gelegenheid van het nieuwe wetsontwerp over de herinrichting van de geneeskundige studiën, meenen wij dat het aangewezen is volgende aanmerkingen in het midden te brengen:

1°. Het doel van een hoogeschool is niet alleen diplomas te maken en gediplomeerden, niet alleen een centrum te zijn van wetenschappelijke opzoekingen, maar ook en vooral in den dienst te staan van het volk door een centrum te zijn van algemeene hoogere kultuur die op geheel het volk uitstralen moet. Daar nu de hoogstudenten de toekomstige leiders en opleiders van hun volk zijn, moet in den loop van de hoogeschoolstudiën aan de hoogstudenten den noodigen tijd worden gelaten tot algemeene hoogere vorming opdat zij goed een onderlegde, leidende volksklasse zouden worden tot nut van de algemeenheid.

2°. Het is dan ook volstrekt noodig dat men eens voor goed bepale: zooveel uren les of demonstratie per dag, zooveel uren voorzien voor eigen studie en ontwikkeling. Met het eerste getal uren moet de verdeling geschieden tusschen de verschillende vakken, hoofdzakelijk en nevenzakelijk, en daarbij is het volstrekt noodig dat ieder leeraar zich aan het hem toegezegde getal uren stipt houde. Facultatieve bijgevoegde lessen zijn slecht omdat zij verwarring stichten en, wat men ook er van zegge, zijn een onrechtstreeksche drukking op de vrijheid van den student uitoefenen wanneer de professor die deze facultatieve lessen geeft, ondervrager is op het examen. Het is voor niemand een geheim, dat bepaalde facultatieve lessen meer toehoorders hebben dan de obligatorische lessen voor hetzelfde vak.

3°. Wij meenen dat het oogenblik gekomen is om duidelijk de afschaffing van alle theoretische lessen aan te kondigen en die uren

te besteden aan klinische demonstraties of klinische discussies. De tijd is voorbij dat een professor het recht zou hebben jaar in jaar uit drie maal per week tien of vijftien bladzijden uit een boek af te lezen en de studenten daarbij dwingt zich te oefenen in snelschrift zonder zelfs de tijd te hebben om over het gedikteerde na te denken. Dat is paedagogische onzin. De wenschelijkheid van ieder professor een gedrukten leergang te zien volgen ofwel een leergang over zijn vak te zien uitgeven, gedrukt of geautografeerd, zou mijns inziens moeten onderlijnd worden.

De algemeene kultuurzending van de hoogeschool moet worden erkend; verouderde instellingen zooals de theoretische lessen voor klinische vakken moeten worden afgeschaft; bij het inrichten van nieuwe klinieken moeten de wederzijdsche gebieden zorgvuldig worden bepaald. Externaat en internaat moeten worden ingericht in de hoogeschooldiensten zelve.

Bizonder strenge maatregelen moeten worden genomen om de studenten te beschermen tegenover de doceerzucht van hunne professoren-specialisten.

F. D.

VEERTIG JAAR TERUG!

In welhaast alle deelen der beschaafde wereld vormt de opleiding tot tandheelkundige een onderwerp van min of meer hartstochtelijke gedachtenwisseling ten aanzien van den aard en omvang der studie. Eenerzijds groepeeren zich de voorstanders van een „autonome” tandheelkunde, aan den anderen kant scharen zich diegenen, die in de tandheelkunde slechts een specialisme zien, die niet in beginsel zich onderscheidt van de andere loten van den algemeenen medischen stam.

Welke ook de verschillen in zienswijze mogen zijn tusschen de voorstanders van deze beide vormen van tandheelkundige voorbereiding, zoo worden allen gedreven door de overtuiging, dat de huidige ontwikkeling van de tandheelkundige inzichten een verbreding van de wetenschappelijke basis gebiedend eischt. Nergens althans werd een stem gehoord, die uitsprak, dat in zake het tandheelkundig studieplan de bovenste grens van te verwerven kennis was bereikt en meerdere uitbreiding voorshands niet van noode.

Edoch, in dezen tijd van tandheelkundige Neu-orientierung verschijnt in België eenigen tijd geleden een Koninklijk besluit,

waarin uitgegaan wordt van de veronderstelling, dat ook met minimale kennis voor het uitoefenen van de tandheelkundige praktijk kan worden volstaan en waarbij voor de naaste twee jaren althans bij het verleenen van de bevoegdheid met een kleinere maat kan worden gemeten van..... voor veertig jaar!

Ter illustratie ontleenen wij er het volgende aan.

De considerans is kort, ofschoon duidelijk noch overtuigend:

„Overwegende, dat het wenschelijk is, om in het belang van de bevolking bij wijze van overgangsmaatregel, verlichtingen aan te brengen in de voorwaarden gesteld ter verkrijging van het diploma van tandarts, enz.

Artikel één. In Juli 1925 zullen examens worden afgenomen ter verkrijging van het diploma van tandarts, overeenkomstig het programma gevoegd bij het K. B. van 30 December 1884.

De kandidaten, die niet aan de eischen hebben voldaan, kunnen zich in Maart 1926 voor een tweede examen-zitting aanmelden, waarna geen gelegenheid meer zal worden gegeven.

Artikel 2. Het examen is mondeling en bestaat uit een theoretisch en een practisch gedeelte.

Het theoretisch gedeelte duurt vijf en veertig minuten; het heeft betrekking op de anatomie en de physiologie, binnen de grenzen van het programma, bedoeld in art. 1.

Het practisch gedeelte duurt twee uren, het omvat meer in het bijzonder twee onderzoeken van personen, lijdende aan tand-aandoeningen, benevens een kunstmatige vervanging.

Art. 3. De examen-commissie bestaat uit twee practiseerende tandheelkundigen, aangewezen door de provinciale geneeskundige commissie, onder voorzitterschap van een lid van dit college.

Art. 4. Voor dit examen kunnen zich alleen aanmelden:

a. kandidaten van Belgische nationaliteit;

b. kandidaten van vreemde nationaliteit die op den dag van afkondiging van dit besluit in België woonachtig zijn en in het bezit van een bijzondere machtiging van den Minister van Binnenlandsche Zaken en van de Volksgezondheid.

Om tot het examen toegelaten te worden moeten de kandidaten:

1. Aantoonen dat zij den 1en Juni 1924 gedurende ten minste twee jaren bij den Militair Tandheelkundigen Dienst werkzaam zijn geweest bij een arts, die het beroep van tandarts uitoefent óf bij een gediplomeerd tandarts.

2. Met goed gevolg in den loop van de maand Juli 1924 voor een centrale commissie, benoemd bij ministriele beschikking,

een examen hebben afgelegd over de volgende onderwerpen:

a. een dictée;

b. een schriftelijk proefwerk in de navolgende vakken van middelbaar onderwijs ¹⁾: rekenkunde, de grondbeginselen der natuurwetenschappen en de beginselen der aardrijkskunde en van de vaderlandsche geschiedenis;

c. een werkstuk op het gebied der practische tandheelkunde, daaronder begrepen de prothese.

Dit examen kan niet worden herhaald.

3. Hebben deelgenomen, na het afleggen van bovengenoemd examen aan een cursus van één jaar aan een school voor tandheelkundig onderwijs of bij een arts of gediplomeerd tandarts, die ten minste tien jaren gevestigd is en in het bezit van een tandheelkundige kliniek."

Het is voor een oningewijde in Belgische tandheelkundige verhoudingen bezwaarlijk in te zien in welk opzicht speciaal de bevolking bij een stap in achterwaartsche richting (als hoedanig deze coulante wijze van bevoegd-verklaren moet worden beschouwd) kan zijn gebaat.

Le Journal Dentaire Belge spreekt van „Un grand pas en avant" en schrijft met betrekking tot deze aangelegenheid:

„Onze voldoening is zeer groot, omdat deze ministerieele beslissing een overgangsmaatregel vestigt, die werkelijk rechtvaardig is, daar zij allen, die in verschillende hoedanigheid hun werkzaamheid gericht hadden op de tandheelkundige specialiteit, die haar uitoefenen hetzij als medewerkers van gediplomeerde practici, hetzij oogluikend toegelaten, in de gelegenheid stelt een positie te regelen, die door het meerendeel der belanghebbenden als dubbelzinnig, onregelmatig werd erkend.

„Wij voelen ons gedrongen te dezer plaatse onzen warmen dank te betuigen aan den Minister van Binnenlandsche Zaken en Volksgezondheid, die ons wel zal veroorlooven, daarin zijn onmiddellijke raadgevers te betrekken."

Al verklaart de onbevangen lezer zich incompetent tot een voorstelling omtrent de tandheelkundige toestanden bij onze zuiderburen, dan nog staat bij deze loftuiting in het officieel orgaan der Belgische tandartsen, zijn verstand dood-stil!

Terecht roept Dr. Oury in den aanhef van zijn uitnemend hoofdartikel in de Revue Belge de Stomatologie uit:

„Waar gaan wij heen!"

B.

¹⁾ Enseignement moyen du degré inférieur, overeenkomende met het onderwijs aan onze H. B. S. met 3-jarigen cursus. (B.)